

Kezdj el hálát adni!

„Hálát adunk az Istennek és a mi Urunk Jézus Krisztus Atyjának...”

Kol 1,3/a

Van-e hála a szívünkben az egyházért? Tudunk-e hálát adni azért, hogy egyházban élünk, hogy van gyülekezetünk? Hálás-e a mi szívünk azért, hogy egy közösséghez tartozunk?

Leginkább azért fohászunk, hogy testi-lelki kéréseinket elégítse ki az Úr. Úgy látjuk, hogy sok mindenre van szükségünk: anyagiakban és lelkiekben egyaránt. S ezeket naponta mind elkérjük imádságunkban az Istenről. Ám arra is kell gondolnunk, hogy a szívünkben ne hulljon ki a hála. Ne feledjünk el hálát adni Istennek mindazért, amivel megáldott bennünket.

Pál apostol hálát ad az Istennek a gyülekezetért. Megköszöni az Istennek, hogy Kolossében Istennek gyülekezete van. S ezt nem önmagáért teszi, hanem azért, hogy stimulálja, sarkallja a gyülekezet tagjait is a hálaadásra.

Az apostol, - mindenek előtt - köszönetet mond Istennek, hogy kegyelméből Kolossében gyülekezet alakult. Persze vannak ott is problémák, mint mindenütt, ahol emberek élnek, de hálás a szíve ezért a gyülekezetért. S azt szeretné, hogy a gyülekezet tagjai is hálásak legyenek azért, hogy egy közösség, mégpedig egy Krisztust Urának valló közösséghez tartoznak.

Bár csak a mi szívünket is betöltené a hála Isten iránt, hogy mi is egy olyan közösséghez, gyülekezethez tartozunk, melyben Jézus az Úr!

Farizeusi módon?

Egyszer egy lelkipásztor nagyon sok mindent megköszönt imádságában az Istennek. Hálát adott a presbitériumért, a nőszövetség, az ifjúsági munkáért. Megköszönte az Úrnak, hogy a gyermekekkel is foglalkoznak a vasárnapi iskolában. Hálát adott azért, hogy missziós lelkületű gyülekezeti tagok is vannak és azért, hogy diakóniai munkát is végeznek a gyülekezetben. Az istentisztelet végén valaki így szólt hozzá: „Tiszteletes Úr! Nagyon sok mindenért adott hálát! Tudja, tiszteletes úr, a farizeus is sok mindent köszönt az Úrnak. A vámszedő imája közelebb van a szívemhez.” A lelkész letaglózta ez a megállapítás. Nem találta helyénvalónak, de elgondolkozott rajta. Valóban nem mindegy az, hogy az ember hogyan ad hálát, hogyan köszöni meg az Istennek, mindazt amivel

megáldotta. Lehet farizeusi módon is hálát adni, vagyis magunkat kiemelni, magunkat magasztalni. S lehet úgy is hálát adni, hogy közben önelégültek vagyunk. Kimondva vagy kimondatlanul a magunk érdemeire, a magunk ügyességére, a magunk okosságára, a magunk képességeire hivatkozunk és ezért adunk hálát Istennek. Közben magunkra irányítjuk még Isten figyelmét is, nem csak az emberekéét.

És lehet úgy is hálát adni, hogy közben nem mondunk semmit. Úgy értem, hogy semmitmondó „hála Istennek” hagyja el az ajkunkat. Mondjuk, mert úgy szoktuk. Mondjuk, mert úgy illik. Mondjuk, mert más is ezt mondja: Hála Istennek! Ám a hála oly messze van ilyenkor a szívünktől! Nem elég gépiesen el-elsóhajtani egy-egy hálaimát! Nem elég felszínesen hálát adni!

Zsoltárok

Különösen a zsoltárokból tanuljuk meg, hogyan kell Biblia szerint imádkozni és hálát adni. A zsoltárokból leginkább Istent dicsőíti és Istent tiszteli a zsoltáros. Azokban a zsoltárokból, amelyekben az ember hálát ad Istennek, az sokkal több, mintha csak egyszerűen ennyit mondana: „hála Istennek!” A zsoltárokból az ember teljes szívvel, egész lényével ad hálát Istennek, Őt dicsőíti és magasztalja.

Miért ad hálát?

Mindenek előtt Isten tetteit sorolja fel. „Dicsérlek Uram, teljes szívemmel, hirdetem minden csodatételeidet.” (Zsolt 9,2). „Magasztaljátok az Urat, hívjátok segítségül az ő nevét, hirdessétek a népek között az ő cselekedeteit!” (Zsolt 105,1). Ezekből is kitűnik, hogy a hálaadás nem egyszerű szavakból áll, hanem cselekedet is. Hirdetése az Isten csodálatos tetteinek. A hálaadás „cselekedetéről” van szó, ami tulajdonképpen nem más, mint hálaáldozat.

Most pedig nézzük meg, hogy mi hogyan is adunk hálát?

Észrevesszük-e az Isten tetteit az életünkben?

Gyermekkorunk vidámsága, gondtalansága nem serkent-e hálára bennünket? Ifjú korunkban is csodákon át vezetett az Úr! Megmutatta a hűségű segítőtársát. Rátaláltunk, akit szívünk kedvel. Aztán jóban-rosszban együtt fáradozhattunk a családban, a gyülekezetben. Mennyi áldást kaptunk eddig is már Istentől a házas életünkben. Mert áldás egy szerető szív! Áldás a gyermek, a gyermekek. Mind-mind az Úr nagy tettei! Erőt, bölcsességet ad a nevelésükben. Az öreg testvéreink is visszatekintenek életükre és megláthatják az Úr nagy tetteit. Örömben-

bánatban jelen volt az Úr. S az öreg korban is ad melléjük gyámolítót, gondozót. S megadja az Úr a csendes, békés elpihenést.

Nincs hát okunk a hálára? Ó, dehogynem! Hiszen mindezeket nem érdemeljük meg. Hiszen minden csak kegyelem! Az Úr nem a mi bűneinket, engedetlenségünket nézi, hanem Jézusra tekint, az Ő golgotai áldozatára s ezért kegyelmet gyakorol. Jézusért örök életünk van. Mennyi mindent megtett az Úr a mi üdvözülésünkért, azért, hogy mennyre jussunk!

Hit, remény, szeretet

Pál apostol hálaadással kezdi a Kolossébeli gyülekezethez írt levelét. Ezt ő meg is magyarázza.

Mindenek előtt azért ad hálát, mert hallott a gyülekezet Krisztusban való hitéről. Hálát ad azért is, mert a gyülekezet tagjai szeretetet gyakorolnak minden szentek felé. S amikor jelen van a hit és a szeretet, bizonyos, hogy jelen van a reménység is. A gyülekezetet ez a három dolog jellemzi: Hit, remény, szeretet. Ez élte a gyülekezetet. A hit, a remény és a szeretet jellemzi a gyülekezet Krisztushoz való viszonyát. S mindez nem a maguk erejéből valósul meg. Nem a maguk erejéből hisznek, nem a maguk erejéből szeretnek és nem a maguk erejéből reménykednek, hanem Krisztus által. S mindezt a Szent Lélek Isten viszi végbe a gyülekezeti tagok életében.

Ezért van tele az apostol szíve hálával és erről tesz bizonyosságot a gyülekezetnek. Az evangélium gyümölcsözővé vált a gyülekezet életében. Ezért ad hálát az apostol.

Elkezdeni

Szoktunk-e mi erre gondolni a mi gyülekezetünkre nézve? Tudunk-e mi hálát adni azért, hogy a mi gyülekezetünk életében is jelen van a hit, a szeretet, a remény, mint az evangélium drága gyümölcsei? Ugyanis, ha ezeket a gyümölcsöket észrevesszük a gyülekezetünk életében, akkor annál inkább tudunk hálás lenni Isten felé, azért, hogy ilyen gyülekezetben élhetünk és munkálkodhatunk.

Persze most azt mondhatod, hogy milyen hittel rendelkeznek a megkonfirmált gyermekeink? Csak néhány marad a gyülekezet templomos, hitben élő tagja! Én meg azt kérdezem, hogy a tíz bélpoklosból hányan mentek vissza Jézushoz hálát adni? Egy! Nos, az Úr ebben az egyben gondolkodik. Ő egy ember hitével, hálájával, szeretetével, reménységével akarja éltetni a többieket. Annak a hitével és szeretetével, aki a sok

alkoholista közül leteszi a poharat és amikor csak teheti, elmondja, hogy mit tett vele az Úr. Mert ezt Isten végezte el benne! És ott vannak mindazok, akik felrúghatták volna házasságukat, de hitték, hogy Istennek van hatalma összekötni a szeretet szétszakadozott szálait. Élt a remény bennük és nem csalatkoztak. Sorolhatnám még, de nincs rá idő, mert lenne még, nagyon sok példa...

Ne a templomtól távol maradókra nézz! Ne a vasárnap is dolgozókra gondolj! Ne a paráznákra figyelj!... Inkább lásd meg a kevesek hitét, szeretetét, reménységét, akik nem csak ajkukkal adnak hálát, hanem életük odaszánásával áldoznak.

Jó lenne erre is figyelni! Észrevenni a gyümölcsöket is a gyülekezeti életünkben és mindezért hálát adni. Ne engedjük, hogy elhatalmasodjon rajtunk az elégedetlenség, a türelmetlenség, a hálátlanság. Sokkal inkább legyünk hálásak Isten kegyelméért, hogy Jézus Krisztus által ilyen csodálatos gyümölcsöket érlel a gyülekezetünk tagjainak az életében.

Persze, vannak problémák! Vannak kijavítani való dolgok! Vannak még olyan gondok, ami talán nyomasztóan hat, de nézzünk Istenre, aki Jézus által és Szent lelke által gyümölcstermővé tehet és tesz sokunkat, hogy egyre inkább hálát adjunk az Úrnak az Ő kimondhatatlan kegyelméért.

Biharszentjános, 2018.02.12.

Csomay Árpád.